

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 28 2019, nummers 761 – 789 vrijdag 19 juli 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	6
Handhaving	8
Omgevingsrecht	9
Wabo	9
Natuurbescherming.....	9
Waterwet.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Volksverzekeringen.....	11
Sociale zekerheid overig.....	14
Bestuursrecht overig.....	15
Arbidsomstandighedenwet.....	15
Belastingdienst-Toeslagen.....	15
Wet Bibob.....	16
Vreemdelingenrecht.....	19
Regulier.....	19
Asiel.....	22
Richtlijnen en verordeningen.....	24
Vreemdelingenbewaring.....	28

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 761

CRvB, 11-07-2019 (publ. 15-07-2019), 17 7884 AOW

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (hierna: Svb).

Awb 3:41 lid 1, 6:7, 6:8 lid 1, 6:9 lid 1, 6:11

Algemene Ouderdomswet (hierna: AOW)

BEZWAARTERMIJN. BEKENDMAKING. Het Svb heeft ten onrechte geoordeeld dat het bezwaarschrift niet tijdig is ingediend. Er is geen sprake van een deugdelijke verzendadministratie. Geoordeeld moet worden dat uit de beschreven wijze van verzenden niet blijkt dat de bestreden besluiten feitelijk zijn verzonden. Daarbij is van belang dat uit deze werkwijze blijkt dat de postkamer van de daadwerkelijk uitgaande post door overdracht van de post aan het postbedrijf geen aantekening in het systeem of registratie bijhoudt.

Herzienings- en terugvorderingsbesluiten AOW. [...]

3. In hoger beroep bestrijdt appelland de aangevallen uitspraak met name door te stellen dat het onbegrijpelijk is dat de rechtbank voldoende aannemelijk heeft geacht dat de besluiten op 4 maart 2016 zijn verzonden. [...]

4.2 Indien de geadresseerde stelt dat hij een niet aangetekend verzonden besluit niet heeft ontvangen, is het volgens vaste rechtspraak van de Raad (uitspraak van 15 juni 2011, [ECLI:NL:CRVB:2011:BQ9423](#)) in beginsel aan het bestuursorgaan om aannemelijk te maken dat het besluit wel op het adres van de geadresseerde is ontvangen. De omstandigheid dat per post verzonden stukken in de regel op het daarop vermelde adres van de geadresseerde worden bezorgd, rechtvaardigt evenwel het vermoeden van ontvangst van het besluit op dat adres. Dit brengt mee dat het bestuursorgaan in eerste instantie kan volstaan met het aannemelijk maken van verzending naar het juiste adres. Daartoe is in ieder geval vereist dat het besluit is voorzien van de juiste adressering en een verzenddatum en dat sprake is van een deugdelijke verzendadministratie. Voorts dient niet gebleken te zijn van recente problemen bij de verzending van poststukken. Indien het bestuursorgaan de verzending van het besluit aannemelijk heeft gemaakt, ligt het vervolgens op de weg van de geadresseerde dit vermoeden te ontzenuwen. Hiertoe is niet vereist dat de geadresseerde aannemelijk maakt dat het besluit niet op zijn adres is ontvangen. Voldoende is dat op grond van hetgeen hij aanvoert de ontvangst redelijkerwijs kan worden betwijfeld. Slaagt de betrokkene daarin, dan zal de ontvangst van het besluit slechts aannemelijk geoordeeld kunnen worden indien het bestuursorgaan daarvoor nader bewijs levert (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 17 juli 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:2237](#)). Tegen de achtergrond van dit beoordelingskader wordt het volgende overwogen.

4.3 De Svb heeft, tijdens de procedure bij de rechtbank, een schermprint overgelegd en een uiteenzetting gegeven van de wijze van aanmaken en verzenden van de primaire besluiten. Volgens de Svb blijkt uit de schermprint dat de besluiten zijn afgesloten en geprint, nu deze automatisch zijn opgeslagen op 4 maart 2016. Na het printen worden de besluiten ondertekend en in een envelop in het postvak gelegd. Door een medewerker van de postkamer wordt dit postvak geleegd, waarna frankering van de poststukken

plaatsvindt en de poststukken ter postbezorging worden aangeboden. Volgens de Svb impliceert het feit dat de besluiten op 14 maart 2016 zijn opgeslagen in het digitale dossier, dat de besluiten ook daadwerkelijk zijn opgemaakt, geprint, ondertekend, in het postvak zijn gelegd en naar de postkamer zijn gebracht, gefrankeerd en vervolgens ter postbezorging zijn aangeboden.

4.4 Geoordeeld moet worden dat uit de beschreven wijze van verzenden niet blijkt dat de besluiten op 4 maart 2016 feitelijk zijn verzonden. Daarbij is van belang dat uit deze werkwijze blijkt dat de postkamer van de daadwerkelijk uitgaande post door overdracht van de post aan het postbedrijf geen aantekening in het systeem of registratie bijhoudt. Daardoor is geen sprake van een deugdelijke verzendadministratie. Nu niet aannemelijk is geworden dat de besluiten zijn verzonden op 4 maart 2016, moet aangenomen worden dat de verzending pas heeft plaatsgevonden op 11 mei 2016. Het bezwaarschrift dat door de Svb op 27 mei 2016 is ontvangen, is derhalve tijdig ingediend. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2019:2265](#)

JnB2019, 762

MK CRvB, 09-07-2019 (publ. 15-07-2019), 17 6108 PW

college van burgemeester en wethouders van Hellevoetsluis, verweerder.

Awb 4:5, 4:17 lid 1, 7:10 lid 2 en 4

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Opschorten beslistermijn. In situaties waarin toepassing is gegeven aan artikel 7:10, tweede lid, van de Awb en achteraf blijkt dat wel een grond in bezwaar is aangevoerd, kan geen toepassing worden gegeven aan artikel 7:10, vierde lid, van de Awb.

Besluit van 22 november 2016 waarbij het college het verzoek van appellante om een dwangsom bij niet tijdig beslissen op bezwaar heeft afgewezen. [...]

Besluit waarbij het college het bezwaar tegen het besluit van 22 november 2016 ongegrond heeft verklaard. Aan dit besluit heeft het college ten grondslag gelegd dat de behandeling van een bezwaarschrift op grond van artikel 7:10, tweede lid, van de Awb wordt opgeschort vanaf de dag na die waarop de indiener van het bezwaar is verzocht een verzuim als bedoeld in artikel 6:6 van de Awb te herstellen, tot de dag waarop het verzuim is hersteld of de daarvoor gestelde termijn is verstreken. [...]

4.7 Appellante heeft aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de beslistermijn is opgeschort. Voor opschorting van de beslistermijn is toestemming nodig en die toestemming heeft appellante niet verleend. Verder heeft appellante aangevoerd dat in het bezwaarschrift van [...] wel een grond als bedoeld in artikel 6:5, eerste lid, onder d, van de Awb is opgenomen, zodat geen sprake was van een verzuim in de zin van artikel 6:6 van de Awb. De ingebrekestelling van [...] is dan ook tijdig ingediend. Om die reden is het college een dwangsom van € 700,- verschuldigd.

4.8. Anders dan in bestreden besluit [...] stelt het college zich thans op het standpunt dat geen sprake is van een verzuim als bedoeld in artikel 7:10, tweede lid, van de Awb, aangezien het bezwaarschrift van [...] wel een grond bevat. Met het geven van een (nadere) termijn voor het aanvullen van de gronden, zoals het college heeft gedaan, is de wettelijke termijn om op het bezwaarschrift te beslissen dus niet voor de duur van de geboden termijn opgeschort. Dit is niet anders in het geval, zoals hier aan de orde,

waarin de betrokkene zelf om een termijn voor het indienen van nadere gronden heeft verzocht.

4.9. Het college kan niet worden gevolgd in het ter zitting van 16 oktober 2018 ingenomen standpunt dat in situaties waarin achteraf blijkt dat wel een grond in bezwaar is aangevoerd, toepassing kan worden gegeven aan artikel 7:10, vierde lid, van de Awb. Toepassing van artikel 7:10, vierde lid, van de Awb is in dit geval niet aan de orde. Het college heeft die weg immers niet bewandeld en uitsluitend toepassing gegeven aan artikel 7:10, tweede lid, van de Awb. Daarbij komt dat appellante ook heeft betwist dat zij toestemming heeft verleend voor opschorting van de beslistermijn. Anders dan het college heeft betoogd kan het verzoeken om een termijn voor het indienen van nadere gronden niet gelijk worden gesteld met het instemmen met het uitstellen van de beslissing.

4.10. De conclusie die uit 4.8 en 4.9 volgt, is dat de termijn van acht weken die het college aan appellante heeft gegeven voor het aanvullen van de bezwaargronden niet kan worden opgeteld bij de termijn waarbinnen op het bezwaarschrift diende te worden beslist. Dat betekent dat het college niet tijdig heeft beslist en een dwangsom is verschuldigd. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2019:2215](https://ecli.nl/crvb/2019/2215)

JnB2019, 763

ABRS, 17-07-2019, 201809844/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Giessenlanden (thans: Molenlanden).

Awb 4:15 lid 1 aanhef e onder a

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Beslistermijn. Uit artikel 4:15, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb volgt dat de beslistermijn ingaat op het moment dat de oorspronkelijke aanvraag is ingediend. I.c. ging de beslistermijn in op het moment dat het college de e-mail van [appellante] had ontvangen. De beslistermijn is vervolgens niet opgeschort voor de periode die [appellante] nodig had om het handhavingsverzoek op de juiste wijze in te dienen. Daartoe wordt overwogen dat de brief van het college niet kan worden aangemerkt als een uitnodiging in de zin van artikel 4:5, eerste lid, van de Awb om het verzoek aan te vullen, reeds omdat de brief niet een termijn bevat waarbinnen [appellante] de gelegenheid kreeg om het verzoek aan te vullen.

[ECLI:NL:RVS:2019:2448](https://ecli.nl/rvs/2019/2448)

JnB2019, 764

CRvB, 24-06-2019 (publ. 16-07-2019), 19 1541 WIA-PV

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen.

Awb 8:41 lid 5

GRIFFIERECHT. Afgezien van het bepaalde in artikel 8:41, vijfde lid, van de Awb, geeft de Awb of enige op de Awb gebaseerde regeling geen nadere administratieve voorschriften over de betaling van het griffierecht. I.c. staat vast dat namens appellante het griffierecht is betaald. Voorts staat vast dat de betaling van het griffierecht is geschied op de door de rechtbank aangewezen

bankrekening. Daarmee is voldaan aan het wettelijke vereiste van artikel 8:41, vijfde lid, van de Awb. Dat daarbij door administratieve onvolkomenheden niet aanstonds duidelijk was ten behoeve van welke beroepszaak het griffierecht werd betaald, doet daar niet aan af.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2283](https://ecli.nl/CRVB:2019:2283)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2019, 765

MK ABRS, 17-07-2019, 201800570/1/A2

staatssecretaris van Economische Zaken (thans: de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit).

Awb 8:3 lid 1 aanhef en onder a

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten

Uitvoeringsregeling Visserij (hierna: Uitvoeringsregeling)

NADEELCOMPENSATIE. De bestuursrechter kan geen oordeel geven over de rechtmatigheid van de beslissing van de minister omtrent compensatie van nadeel veroorzaakt door de verbodsbepalingen in de Uitvoeringsregeling, omdat het daarbij gaat om een algemeen verbindend voorschrift waartegen ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb geen beroep open staat. De bestuursrechter is wel bevoegd te oordelen over het besluit op een aanvraag om ontheffing hiervan. Dat betekent dat de bestuursrechter ook bevoegd is te oordelen over een besluit op het verzoek om compensatie van nadeel veroorzaakt door de weigering om ontheffing te verlenen.

Besluit waarbij de staatssecretaris het verzoek van [wederpartij] om ontheffing van verboden en reductiemaatregelen als opgenomen in de Uitvoeringsregeling Visserij heeft afgewezen. [...]

22. Uit de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (Stb. 2013, 50) volgt dat de bestuursrechter, onder meer, exclusief bevoegd is te oordelen over besluiten op verzoek om vergoeding van schade als gevolg van (feitelijk) handelen door een bestuursorgaan in de rechtmatige uitoefening van zijn publiekrechtelijke bevoegdheid of taak. Dit gedeelte van de wet is nog niet in werking getreden.

23. De Afdeling stelt vast dat er geen wettelijke grondslag voor de behandeling van een verzoek om nadeelcompensatie bestond. De staatssecretaris voerde evenmin beleid voor de behandeling van een verzoek om nadeelcompensatie op basis van een gepubliceerde beleidsregel. Bij gebreke van een wettelijke grondslag of gepubliceerde beleidsregel is de bestuursrechter slechts bevoegd tot kennisneming van beroepen tegen een zuiver schadebesluit, indien die rechter ook bevoegd is te oordelen over beroepen tegen de gestelde schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid zelf (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 6 mei 1997,

[ECLI:NL:RVS:1997:AA6762](https://ecli.nl/RVS:1997:AA6762), AB 1997, 229).

24. De gestelde schadeoorzaak is bepalend bij de beantwoording van de vraag of tegen de schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid beroep open staat bij de bestuursrechter.

25. De minister betoogt terecht dat de bestuursrechter geen oordeel kan geven over de rechtmatigheid van de beslissing van de minister omtrent compensatie van nadeel veroorzaakt door de verbodsbepalingen in de Uitvoeringsregeling, omdat het daarbij gaat om een algemeen verbindend voorschrift waartegen ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb geen beroep open staat.

26. [wederpartij] heeft echter in de bezwaarfase het besluit waarbij is geweigerd ontheffing te verlenen van het maximum aantal dagen waarop met de zegen mag worden gevist en van het verbod op vissen in de havenkommen als schadeoorzaak aangewezen. [wederpartij] heeft in de bezwaarfase tevens verzocht om nadeelcompensatie. De bestuursrechter is bevoegd te oordelen over het besluit op een aanvraag om ontheffing. Dat betekent dat de bestuursrechter ook bevoegd is te oordelen over een besluit op het verzoek om compensatie van nadeel veroorzaakt door de weigering om ontheffing te verlenen. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de minister een besluit had moeten nemen op het verzoek om nadeelcompensatie van [wederpartij]. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2476](#)

JnB2019, 766

ABRS, 17-07-2019, 201900622/1/A2

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: het CBR).
Awb 8:88

Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) 6:106 lid 1 aanhef en onder b

SCHADEVERGOEDING. I.c. is het verzoek van [appellante] om vergoeding van schade die zij stelt te hebben geleden als gevolg van een besluit van het CBR waarbij een onderzoek naar de rijgeschiktheid is opgelegd en de geldigheid van haar rijbewijs geschorst, terecht afgewezen. Van de in artikel 6:106, eerste lid, aanhef en onder b, van het BW bedoelde aantasting in persoon 'op andere wijze' is in ieder geval sprake indien de benadeelde partij geestelijk letsel heeft opgelopen. Degene die zich hierop beroept, zal voldoende concrete gegevens moeten aanvoeren waaruit kan volgen dat in verband met de omstandigheden van het geval psychische schade is ontstaan. Daartoe is vereist dat naar objectieve maatstaven het bestaan van geestelijk letsel kan worden vastgesteld (zie het overzichtsarrest van de HR van 28 mei 2019, [ECLI:NL:HR:2019:793](#), r.o. 2.4.5). Aan dat vereiste is met de door [appellante] overgelegde verklaringen van haar huisarts niet voldaan. Weliswaar zal in de regel in dit soort gevallen sprake zijn van meer of minder sterk psychisch onbehagen en van een zich gekwetst voelen door het onrechtmatig gebleken besluit, maar dat is onvoldoende om aannemelijk te achten dat [appellante] zodanig heeft geleden als gevolg van het besluit van het CBR dat sprake is van geestelijk letsel dat kan worden aangemerkt als een aantasting van haar persoon, die recht geeft op vergoeding van immateriële schade (vergelijk het arrest van de HR van 13

januari 1995, [ECLI:NL:HR:1995:ZC1608](#) en de uitspraak van de ABRS van 29 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:836](#)).
[ECLI:NL:RVS:2019:2471](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 767

Rechtbank Limburg, 03-07-2019 (publ. 11-07-2019), ROE 18/2925

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Echt-Susteren, verweerder.
Bestemmingsplan "Stedelijk gebied"

HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek. Het houden en fokken van 15 volwassen honden van grote hondenrassen is in strijd met de woonbestemming gelet op de manier waarop de dieren worden gehouden, de continuïteit daarvan, de geur- en geluidoverlast, de verkoopactiviteiten, de professionele presentatie op internet en de economische omvang van de activiteit.

De ligging in de bebouwde kom grenzend aan agrarisch gebied doet niet af aan de conclusie dat van het houden van de honden een ruimtelijke uitstraling uitgaat die verder gaat dan nog valt te rijmen met de woonfunctie. Geluid en geur van circa 15 honden op een woonperceel zien op een ander soort overlast en hebben een andere intensiteit dan geluid en geur afkomstig van landbouwdieren die in een weiland grazen.

[ECLI:NL:RBLIM:2019:6217](#)

JnB2019, 768

MK Rechtbank Oost-Brabant, 12-07-2019, 18/596

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Helmond, verweerder.
Bouwbesluit 7.22

HANDHAVING. BOUWBESLUIT. Leidt het gebruik van een houtkachel tot hinder als bedoeld in artikel 7.22 van het Bouwbesluit?

[...] verzoek van eisers om op te treden tegen overlast van de houtkachel in de woning van de derde-partij, afgewezen.

[...] 1. [...] Leidt het gebruik van een houtkachel tot hinder als bedoeld in artikel 7.22 van het Bouwbesluit? [...] De rechtbank heeft de StAB laten onderzoeken hoe de gemeentelijke overheid om zou kunnen gaan met overlast van houtkachels en of verweerder dat in deze zaak goed heeft gedaan. [...]

[...] 6.2 [...] De StAB doet een voorstel om op te treden tegen de overlast van houtkachels. De StAB stelt eerst een 'zachte aanpak' voor waarbij de gemeente kan onderzoeken of er goed wordt gestookt.

[...] 6.3 Bij terugkerende hinder stelt de StAB een wat hardere aanpak voor.

[...] 9. [...] Verweerder heeft inderdaad beoordelingsruimte bij het bepalen van de aanvaardbaarheid van de hinder. Hij mag beleid vaststellen maar hoeft dit niet te doen.

[...]

[...] 11.3 [...] De rechtbank neemt de methodes van de StAB echter niet zomaar over. [...] Als de methodes en de geurimmissienorm van de StAB verder worden uitgewerkt, zou een gemeente dit kunnen gebruiken om overlast van houtkachels beter te beoordelen. [...] 12.1 Wat betekent dit oordeel voor deze zaak? [...] achteraf [kan] niet worden vastgesteld dat de derde-partij artikel 7.22 van het Bouwbesluit heeft overtreden. [...] Omdat eisers op het punt staan om te verhuizen, hoeft verweerder niet opnieuw te gaan beslissen op hun bezwaarschrift. [...] Daarom zal de rechtbank de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand laten. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2019:4055](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 769

Voorzieningenrechter ABRS, 17-07-2019, 201904572/2/A1

college van burgemeester en wethouders van Best

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 onderdeel 9

WABO. Omgevingsvergunning afwijking bestemmingsplan om de functiewijziging van het kinderdagverblijf naar woondoeleinden mogelijk te maken. Waar artikel 4, onderdeel 9, van Bijlage II van het Bor voorziet in de mogelijkheid om de functie van een gebouw te wijzigen, gaan dergelijke functiewijzigingen doorgaans gepaard met wijzigingen in de parkeerbehoefte en niet aannemelijk is dat de regelgever het artikel dan niet van toepassing heeft willen achten.

[ECLI:NL:RVS:2019:2419](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Rotterdam, 11-07-2019, ROT 18/4912 ([ECLI:NL:RBROT:2019:5422](#));
- Rechtbank Limburg, 03-07-2019 (publ. 11-07-2019), ROE 18/2925 ([ECLI:NL:RBLIM:2019:6217](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 770

MK ABRS, 17-07-2019, 201804171/3/R3 en 201804172/3/R3

raad van de gemeente Enschede, verweerder.

Wet natuurbescherming 2.7, 2.8, 2.9

Besluit natuurbescherming 2.7 lid 1, 2.8

Regeling natuurbescherming 2.5

NATUURBESCHERMING. PAS. Betekenis uitspraak ABRS 29-05-2019

[ECLI:NL:RVS:2019:1603](#) voor aangehouden beroep tegen besluit vaststellen bestemmingsplannen "Voormalige vliegbasis Twenthe - Midden" en "Voormalige vliegbasis Twenthe - Zones". Omdat voor het plan "Voormalige vliegbasis Twenthe - Midden" ontwikkelingsruimte is toegedeeld die in het PAS is gereserveerd, berust het mede op de passende beoordeling die voor het PAS is gemaakt. Gelet op hetgeen is overwogen in de hiervoor aangehaalde uitspraak is dit echter niet mogelijk. Daarom heeft de raad niet de zekerheid verkregen dat het plan "Voormalige vliegbasis Twenthe - Midden" de natuurlijke kenmerken van de betrokken Natura 2000-gebieden niet zal aantasten. Dit plan is dan ook vastgesteld in strijd met artikel 2.8, derde lid, van de Wet natuurbescherming. Het beroep is kennelijk gegrond. Het plan "Voormalige vliegbasis Twenthe - Midden" moet, gelet op de samenhang tussen de verschillende plandelen, in zijn geheel worden vernietigd. Vanwege de samenhang met dit plan moet ook het plan "Voormalige vliegbasis Twenthe - Zones" in zijn geheel worden vernietigd.

Uit een oogpunt van rechtszekerheid en gelet op artikel 1.2.3 van het Besluit ruimtelijke ordening, ziet de Afdeling aanleiding de raad op te dragen het hierna in de beslissing nader aangeduide onderdeel van deze uitspraak binnen vier weken na verzending van de uitspraak te verwerken op de landelijke voorziening, www.ruimtelijkeplannen.nl.

[ECLI:NL:RVS:2019:2470](#)

Zie voor de betekenis van de uitspraak van 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#) (PAS uitspraak) voor aangehouden beroepen tegen bestemmingsplannen, tracébesluiten en (omgevings)vergunningen ook:

- ABRS 17-07-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2466](#), Tracébesluit A27/A12 ring Utrecht
- ABRS 17-07-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2467](#), bestemmingsplan "Buitengebied Agrarische gronden van de gemeente Westerveld"
- ABRS 17-07-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2468](#), bestemmingsplan "Oosterhorn"
- ABRS 17-07-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2469](#), bestemmingsplan "Haagweg achter [locatie] te Monster"

en verder:

- Rechtbank Midden-Nederland, 15-07-2019 (publ. 17-07-2019), [ECLI:NL:RBMNE:2019:3232](#), Wnb-vergunning voor veehouderij. Zie ook het [persbericht](#) van 16-07-2019.
- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 11-07-2019 (publ. 16-07-2019), [ECLI:NL:RBNNE:2019:3094](#), Wnb-vergunning voor evenement, zie r.o. 5.10.1.

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 11-07-2019 (publ. 16-07-2019) [ECLI:NL:RBNNE:2019:3092](https://ecli.nl/RBNNE:2019:3092), Tijdelijke omgevingsvergunning voor evenement, zie r.o. 6.4

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2019, 771

MK ABRS, 17-07-2019, 201900319/1/A1

dagelijks bestuur van het Waterschap Limburg.

Waterwet 5.24 lid 1, 7.14 lid 1

WATERWET. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5.24, eerste lid, van de Waterwet (Kamerstukken II 2006-2007, 30 818, nr. 3, blz. 112) volgt dat de gedoogplicht alleen dan wordt opgelegd, indien de rechthebbende geen toestemming verleent voor de aanleg of wijziging van het waterstaatswerk. I.c. bestaat geen grond voor het oordeel dat het dagelijks bestuur onvoldoende pogingen heeft ondernomen om toestemming te verkrijgen voor de uitvoering van het projectplan en de daarmee verband houdende werkzaamheden op het perceel.

[appellant] heeft i.c. niet aannemelijk gemaakt dat het dagelijks bestuur bij de vaststelling van het gedoogplichtbesluit onvoldoende gewicht heeft toegekend aan zijn belangen en dat het dagelijks bestuur daarom niet in redelijkheid tot de vaststelling van dit besluit heeft kunnen komen. Het vergoeden van schade is geen voorwaarde voor het opleggen van een gedoogplicht op grond van artikel 5.24, eerste lid, van de Waterwet. Op grond van artikel 7.14, eerste lid van de Waterwet kan om vergoeding van de als gevolg van de gedoogplicht geleden schade worden verzocht.

[ECLI:NL:RVS:2019:2431](https://ecli.nl/RVS:2019:2431)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volkverzekeringen

JnB2019, 772

CRvB, 11-07-2019 (publ. 16-07-2019), 16/7013 ANW

Raad van bestuur van de Svb

ANW 3 lid 4 aanhef en onder a, 16 lid 1 aanhef en onder b

Besluit aanwijzing registraties gezamenlijke huishouding 5

NABESTAANDENWET. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. Het standpunt van appellante dat het onweerlegbaar rechtsvermoeden van artikel 3, vierde lid, onderdeel d, van de ANW geen oneindige geldigheid heeft, vindt geen steun in de tekst van de wetsbepaling noch in de wetsgeschiedenis. De Raad is van

oordeel dat het de uitdrukkelijke bedoeling van de regelgever is geweest, dat in een situatie als die van appellante, waarin de registratie als gezamenlijke huishouding gedurende de verlening van de nabestaandenuitkering heeft plaatsgevonden, het onweerlegbaar rechtsvermoeden van artikel 3, vierde lid, onder d, van de ANW voor onbepaalde tijd geldt.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2268](https://ecli.nl/crvb/2019/2268)

JnB2019, 773

CRvB, 10-07-2019 (publ. 16-07-2019), 17/3536 ANW

Raad van bestuur van de SvB.

ANW 16 lid 1 aanhef en onder b, 67

NABESTAANDENWET. OVERGANGSRECHT. Met de rechtbank wordt vastgesteld dat appellant, vanaf de verbreking van de gezamenlijke huishouding met [naam A] op 9 maart 2009, niet meer onder het overgangsrecht van artikel 67 ANW viel. Voor het overgangsrecht is immers alleen de gezamenlijke huishouding zoals die bestond op 1 januari 1998 van belang en daarvan staat vast dat die op 9 maart 2009 is geëindigd. Dit leidt tot de conclusie dat appellants ANW-uitkering op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de ANW in combinatie met het tweede lid van dat artikel eindigde met ingang van de eerste dag van de maand volgend op het gaan voeren van een gezamenlijke huishouding met [naam B] op 9 maart 2009, te weten met ingang van 1 april 2009. Het voorgaande betekent dat de SvB op grond van artikel 34 van de ANW gehouden was de nabestaandenuitkering met ingang van 1 april 2009 in te trekken.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2269](https://ecli.nl/crvb/2019/2269)

JnB2019, 774

MK CRvB, 05-07-2019 (publ. 11-07-2019), 17/3866 ANW

Raad van bestuur van de SvB.

ANW

NABESTAANDENWET. HERHAALDE AANVRAAG. De SvB heeft terecht geweigerd voor het verleden terug te komen van zijn besluit van 9 februari 2016, maar heeft appellante ten onrechte met ingang van 20 april 2016 niet aangemerkt als nabestaande van de vader. De rechtbank heeft dit niet onderkend en het bestreden besluit ten onrechte in stand gelaten. De aangevallen uitspraak moet daarom worden vernietigd. Het beroep zal gegrond worden verklaard en het bestreden besluit wordt vernietigd. De SvB wordt opgedragen een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen, waarbij appellante vanaf april 2016 in aanmerking wordt gebracht voor een nabestaandenuitkering op grond van de ANW.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2217](https://ecli.nl/crvb/2019/2217)

JnB2019, 775

MK CRvB, 05-07-2019 (publ. 15-07-2019), 16/5146 ANW

Raad van bestuur van de SvB, appellant.

ANW 54

AOW 17i, 24a

NABESTAANDENWET. HERZIENING, TERUGVORDERING, VERREKENING. In de artikelen 54 van de ANW en 24a van de AOW kan een wettelijke grondslag worden gevonden voor de verrekening van de proceskosten met de openstaande vordering uit onverschuldigde betaling die appellant op betrokkene heeft.

Bij besluit van 7 oktober 2015 heeft appellant het bedrag van € 874,- aan proceskostenvergoeding in mindering gebracht op de openstaande vordering aan te veel betaalde uitkeringen op betrokkene.

Raad: "[...] 4.1. Bij wet van 25 juni 2009, Stb. 2009, 264 is de vierde tranche van de Awb vastgesteld. Deze wet is op 1 juli 2009 in werking getreden. Daarbij is onder meer titel 4.4 over bestuursrechtelijke geldschulden ingevoerd. Het in deze titel opgenomen artikel 4:93 bepaalt dat verrekening van een geldschuld met een bestaande vordering slechts mogelijk is voor zover de bevoegdheid daartoe bij wettelijk voorschrift is voorzien. De Memorie van Toelichting (MvT) bij deze bepaling (Kamerstukken II 2003/04, 29702, nr. 3, blz. 41) vermeldt dat gezien het uiteenlopende karakter van de taken van bestuursorganen, het in algemene zin toestaan van verrekening van met die taken samenhangende geldschulden in beginsel ongewenst is. Het is om die reden van belang dat verrekening slechts kan plaatsvinden indien daarvoor in bijzondere wetgeving een voorziening is getroffen.

4.2. In artikel 45 van de ANW en in artikel 17i van de AOW is voor verrekening door appellant van een aan een belanghebbende opgelegde bestuurlijke boete met (onder meer) een uitkering op grond van de ANW en op grond van de AOW een voorziening getroffen. Bij Wet van 19 juni 2013 tot wijziging van enkele wetten van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (Verzamelwet SZW 2013), in werking getreden op 1 juli 2013, is in artikel 45 van de ANW en in artikel 17i van de AOW een tweede lid opgenomen, waarin is bepaald dat, onverminderd het eerste lid, appellant de bestuurlijke boete kan verrekenen met een vordering die degene aan wie de bestuurlijke boete is opgelegd, op hem heeft. Artikel 45 van de ANW en artikel 17i van de AOW zijn in respectievelijk artikel 54 van de ANW en 24a van de AOW van overeenkomstige toepassing verklaard op beslissingen inzake terugvordering van onverschuldigd betaalde ANW- en AOW-uitkering. Dit betekent dat voor verrekening van onder meer een verschuldigde kostenvergoeding met een vordering uit hoofde van onverschuldigd betaalde ANW- en AOW-uitkering een wettelijke grondslag aanwezig is. De Raad vindt voor dit oordeel steun in de in de MvT (Kamerstukken II 2012-2013, 33556, nr. 3) op de Verzamelwet SZW 2013 onder artikel I onder onderdeel B gegeven toelichting. De wetgever heeft daar opgemerkt: "Het verrekeningsartikel van de boete, waarin het nieuwe artikellid wordt opgenomen, is van overeenkomstige toepassing verklaard op de terugvordering van de onverschuldigde betaling, zodat een aan een belanghebbende toekomstige schadevergoeding of proceskostenvergoeding kan worden verrekenend met een uitkering of toeslag van het bestuursorgaan, een uitkering of toeslag van een ander bestuursorgaan of een opgelegde boete."

4.3. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, wordt appellant dus gevolgd in het betoog dat in de artikelen 54 van de ANW en 24a van de AOW een wettelijke grondslag kan worden gevonden voor de verrekening van de proceskosten met de openstaande vordering uit onverschuldigde betaling die appellant op betrokkene heeft. [...]"

[ECLI:NL:CRVB:2019:2262](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 776

Rechtbank Noord-Holland, 05-07-2019 (publ. 11-07-2019), HAA 18/4733

Raad van Bestuur van het CIZ, verweerder.

Wlz 3.2.1

Beleidsregels indicatiestelling Wlz 2018 (Beleidsregels)

WET LANGDURIGE ZORG. WEIGERING WLZ-INDICATIE. In zijn uitspraak van 25 april 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:1170](#)) heeft de CRvB overwogen dat de woorden in artikel 3.2.1, derde lid, van de Wlz "in afwijking van het eerste lid" erop duiden dat de wetgever met het derde lid heeft beoogd een eigenstandige grondslag voor toegang tot Wlz-zorg te creëren. Dat dit de bedoeling is van de wetgever, is ook te lezen in de toelichting bij artikel 3.2.1, derde lid, van de Wlz, waar staat dat met dit lid in een separaat indicatievereiste wordt voorzien (Kamerstukken II 2013/14, 33 891, nr. 3, blz. 150). Voor zover de Beleidsregels zo gelezen kunnen worden dat artikel 3.2.1, derde lid, van de Wlz pas aan de orde is wanneer aan de vereisten van artikel 3.2.1, eerste lid, van de Wlz wordt voldaan, kan verweerder de Beleidsregels op dit onderdeel niet aan zijn besluit ten grondslag leggen. Verweerder heeft de beoordeling desalniettemin beperkt tot de vraag of sprake is van de grondslag verstandelijke handicap. Dit betekent dat het onderzoek niet volledig is geweest nu de medisch adviseur niet voldoende heeft onderzocht of eiseres door haar licht verstandelijke handicap in combinatie met gedragsproblemen een tijdelijke behoefte heeft aan permanent toezicht of 24 uur per dag zorg in de nabijheid als bedoeld in artikel 3.2.1, eerste lid, onder a of b, van de Wlz. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder het advies van de medisch adviseur niet aan zijn besluit ten grondslag had mogen leggen.

[ECLI:NL:RBNHO:2019:5720](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2019, 777

MK ABRS, 17-07-2019, 201806482/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, voorheen: de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Richtlijn 2012/18/EU 3

Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet) 6, 27

Besluit risico's zware ongevallen 2015 (Brzo) 1, 5, 7

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. De reikwijdte van het eerste lid van artikel 27 wordt beperkt door het vijfde lid. Niet voor alle bij of krachtens de Arbowet gestelde bepalingen kan een eis worden gesteld. In artikel 27, vijfde lid, is opgesomd om welke artikelen uit de Arbowet het kan gaan. In deze opsomming is ook artikel 6 opgenomen. Hiervoor geldt het uitgangspunt uit artikel 27, eerste lid: een eis kan betrekking hebben op hetgeen bij of krachtens dat artikel is bepaald. Derhalve kan ook een eis worden gesteld ter naleving van hetgeen krachtens artikel 6 van de Arbowet in artikel 5 van het Brzo is bepaald.

[ECLI:NL:RVS:2019:2441](https://ecli.nl/RVS:2019:2441)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 778

MK ABRS, 17-07-2019, 201806517/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet op de huurtoeslag 1 aanhef en onder c, 8

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Stopzetten huurtoeslag. De Afdeling is van oordeel dat een woning, die op grond van het geldende bestemmingsplan permanent mag worden bewoond en die ook feitelijk permanent wordt bewoond, niet langer deel uitmaakt van een vakantiebestedingsbedrijf, als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder c, sub 2, van de Wht. De tekst van deze bepaling biedt geen aanknopingspunten voor de door de Belastingdienst/Toeslagen ter zitting verdedigde opvatting dat een woning die permanent mag worden bewoond onderdeel blijft van een vakantiebestedingsbedrijf, vanwege het enkele feit dat zich op het park nog een of meer woningen bevinden die voor recreatief verblijf te huur worden aangeboden of worden verhuurd. Dit betekent dat degenen die dergelijke woningen permanent bewonen - en ook overigens aan de eisen om voor huurtoeslag in aanmerking te komen voldoen - op grond van deze bepaling niet kunnen worden uitgesloten van de aanspraak op huurtoeslag.

[ECLI:NL:RVS:2019:2440](https://ecli.nl/RVS:2019:2440)

Zie ook de uitspraken van de ABRS gelijke datum inzake [ECLI:NL:RVS:2019:2443](#), [ECLI:NL:RVS:2019:2442](#), en [ECLI:NL:RVS:2019:2435](#).

JnB2019, 779

MK ABRS, 17-07-2019, 201806731/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR) 26

Twaalfde Protocol bij het EVRM 1

Wet op de huurtoeslag (Wht) 1 aanhef en onder c

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Stopzetten huurtoeslag. De uitsluiting van de aanspraak op huurtoeslag van huurders van woningen die onderdeel uitmaken van een vakantiebestedingsbedrijf vormt een legitiem middel tot verwezenlijking van een legitiem doel. Mede gezien de omstandigheid dat de woning van [appellante] niet voor permanente bewoning is bestemd en gelet op de doelstelling van de wetgever om de uitvoeringslasten van de Belastingdienst/Toeslagen bij het correct vaststellen van het recht op huurtoeslag te beperken, kan niet worden staande gehouden dat het gemaakt onderscheid, waarbij [appellante] geen aanspraak kan maken op huurtoeslag, onevenredig, en daarmee ongerechtvaardigd is. Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat toepassing van artikel 1, aanhef en onder c, sub 2, van de Wht zich in dit geval niet verdraagt met artikel 26 van het IVBPR, artikel 14 van het EVRM of artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM.

[ECLI:NL:RVS:2019:2434](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB2019, 780

MK ABRS, 17-07-2019, 201807954/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.20, 5.19

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3, 29

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr)

Wet milieubeheer (Wm)

We omzetbelasting

Wet bodembescherming

BIBOB. WABO. Intrekken omgevingsvergunning op grond van artikel 3, lid 1 aanhef en onder b, wet Bibob (b-grond).

- Het Bureau Bibob mag zich in het Bibob-advies baseren op een nog niet onherroepelijk boetebesluit en ook andere bestuursorganen mogen de opgelegde bestuurlijke boete als uitgangspunt nemen en daarop voortbouwen.

- Wanneer kan een omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen op de b-grond worden geweigerd? Samenhang ingetrokken vergunning en gestelde strafbare feiten. Afdeling stelt haar oordeel in de uitspraak van 14-11-2018 [ECLI:NL:RVS:2018:3717](#) bij.

[...] verleende omgevingsvergunning ingetrokken [...]. [...] In het besluit [...] [op bezwaar] heeft het college aan de intrekking uitsluitend nog ten grondslag gelegd dat het Bureau [red: Landelijk Bureau Bibob] tot de conclusie is gekomen dat ernstig gevaar bestaat dat de omgevingsvergunning voor de [locatie 2] zal worden gebruikt om strafbare feiten te plegen als bedoeld in artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet Bibob. [...]

[...] 5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 20 juli 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BR2279](#), is het in artikel 3 van de Wet Bibob genoemde begrip "vermoeden" betrokken op het in relatie staan tot strafbare feiten en niet op die strafbare feiten. Volgens het achtste lid van dat artikel, wordt onder strafbaar feit mede verstaan een overtreding waarvoor een bestuurlijke boete kan worden opgelegd. Een bestuurlijk boetebesluit geldt niet pas nadat dat besluit onherroepelijk is geworden. Het opleggen van een bestuurlijke boete is in zoverre te vergelijken met een veroordeling voor een strafbaar feit. Wanneer een boetebesluit in werking is getreden, moet het beboetbare feit oftewel de overtreding waarvoor de boete is opgelegd, als vaststaand worden aangenomen. Het bestuursorgaan dat de bestuurlijke boete oplegt heeft de overtreding immers bewezen geacht. Het Bureau mag zich daar in het Bibob-advies op baseren en ook andere bestuursorganen mogen de opgelegde bestuurlijke boete als uitgangspunt nemen en daarop voortbouwen. Daarbij merkt de Afdeling op dat, mocht de boete door de bestuursrechter worden vernietigd omdat toch geen overtreding is gepleegd, door [appellante] een nieuwe vergunningaanvraag kan worden gedaan. [...] 9. appellante] betoogt voorts dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat samenhang bestaat tussen de ingetrokken vergunning en de gestelde strafbare feiten. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 14 november 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3717](#), betoogt [appellante] dat voor het aan de intrekking ten grondslag leggen van de b-grond vereist is dat het college aantoont dat sprake is van gevaar dat het - te bouwen - bouwwerk aan de [locatie 1] wordt gebruikt voor criminele activiteiten. Zowel eventuele milieuovertredingen als belastingfraude zijn volgens [appellante] geen strafbare feiten die samenhangen met het gebruik van bouwwerken waarvoor vergunning is gevraagd. [...]

9.1. [...] Gelet op de tekst van artikel 2.20, eerste lid, van de Wabo en de geschiedenis van de totstandkoming van dit amendement, kan een omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen ook op de b-grond worden geweigerd. Dat is, zo volgt uit artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet Bibob, mogelijk als ernstig gevaar bestaat dat de vergunning mede zal worden gebruikt om strafbare feiten te plegen. Dat gevaar moet ingevolge artikel 3, derde lid, aanhef en onder a, van de Wet Bibob worden vastgesteld op basis van feiten en omstandigheden die erop wijzen of redelijkerwijs doen vermoeden dat de betrokkene in relatie staat tot strafbare feiten die zijn gepleegd bij activiteiten die overeenkomen of samenhangen met activiteiten waarvoor de omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen is aangevraagd. Hierbij valt onder meer te denken aan de

financiering van de bouwactiviteiten, die faciliterend kan zijn voor het plegen van overtredingen. Daarnaast is niet uitgesloten dat strafbare feiten die al dan niet vermoedelijk zijn gepleegd bij of vanwege eerdere bouwactiviteiten, zoals overtredingen van de wetgeving inzake bouw, arbeidsomstandigheden en milieu, daarbij worden betrokken. Het enkele feit dat dergelijke overtredingen bij eerdere bouwactiviteiten zijn gepleegd zal evenwel in de regel niet voldoende zijn voor het oordeel dat een vergunning moet worden geweigerd. Uit artikel 3, vijfde lid, van de Wet Bibob blijkt immers dat er sprake moet zijn van evenredigheid van de weigering aan de mate van het gevaar en de ernst van de strafbare feiten. Het zal daarbij dus moeten gaan om overtredingen die ernstig zijn en/of structureel of stelselmatig zijn gepleegd. Lichtere en incidentele overtredingen die zijn gepleegd tijdens of vanwege eerdere bouwactiviteiten worden ook betrokken bij de beoordeling van de evenredigheid en kunnen, hoewel zij daarvoor veelal niet zelfstandig dragend kunnen zijn, bijdragen aan het oordeel dat een aangevraagde omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen vanwege de b-grond moet worden geweigerd.

In zoverre stelt de Afdeling haar oordeel in de uitspraak van 14 november 2018 bij. 9.2. De Afdeling is van oordeel dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het handelen in strijd met de Wet Omzetbelasting, waarvoor de inspecteur van de Belastingdienst tevens forse vergrijpboetes heeft opgelegd, en het handelen in strijd met de Awr, strafbare feiten zijn die vermoedelijk zijn gepleegd bij activiteiten die overeenkomen of samenhangen met de activiteiten waarvoor de omgevingsvergunning voor de [locatie 1] is aangevraagd. [appellante] en [bedrijf A] hebben immers belastingwetgeving overtreden die specifiek samenhangt met de realisatie en het gebruik van een bouwwerk. De betrokken fiscale strafbare feiten kunnen daarom grond bieden voor weigering van de vergunning op de b-grond.

De bij bouwactiviteiten begane overtredingen van de Wm en de Wet bodembescherming kunnen ook aan [appellante] worden tegengeworpen bij de toepassing van de b-grond. Deze feiten zijn gepleegd bij activiteiten die samenhangen met de bouwactiviteiten waarvoor de omgevingsvergunning is gevraagd. Hoewel het hier gaat om betrekkelijk lichte overtredingen die niet zelfstandig een weigering op de b-grond kunnen dragen, kunnen deze overtredingen wel in combinatie met de hiervoor genoemde fiscale feiten tot dat oordeel leiden. Anders dan [appellante] betoogt, maakt de omstandigheid dat de kans nihil is dat deze specifieke overtredingen worden begaan bij gebruikmaking van de omgevingsvergunning voor de [locatie 1], niet dat de overtredingen niet in het kader van de b-grond, in combinatie met de fiscale overtreding, mogen worden tegengeworpen. Ditzelfde geldt voor de door [appellante] gestelde omstandigheid dat het niet meer mogelijk is eenzelfde fout met de integratieheffing te maken. Al deze overtredingen wegen mee bij de beoordeling van de mate van gevaar dat [appellante] de vergunning voor de [locatie 1] mede zal gebruiken om strafbare feiten te plegen.

Gezien het vorenstaande heeft de rechtbank dan ook terecht geconcludeerd dat samenhang bestaat tussen de ingetrokken vergunning en de gestelde strafbare feiten.

[...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2450](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/2019/2450)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 781

MK ABRS, 16-07-2019, 201604795/3/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86 17

REGULIER. Beoordeling of artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn in de weg staat aan de intrekking van de verblijfsvergunningen regulier voor bepaalde tijd omdat deze frauduleus zijn verkregen. Arrest Y.Z., [ECLI:EU:C:2019:203](#).

2. De staatssecretaris heeft de verblijfsvergunningen regulier voor bepaalde tijd die de moeder en de zoon in het kader van gezinshereniging zijn verleend, alsmede de aan hen verleende EU-verblijfsvergunningen langdurig ingezetene met terugwerkende kracht ingetrokken. Volgens de staatssecretaris zijn de verblijfsvergunningen regulier voor bepaalde tijd van de moeder en de zoon op frauduleuze wijze verkregen, nu die zijn verleend op grond van daartoe overgelegde frauduleuze verklaringen van de beweerdelijke werkgever van de vader. Dat betekent dat ook de aan de moeder en de zoon verleende EU-verblijfsvergunningen langdurig ingezetene frauduleus zijn verkregen, nu die verblijfsvergunningen zijn verleend op grond van de onjuiste veronderstelling dat de moeder en de zoon legaal verblijf hadden. [...]

8. Gelet op het voorgaande spitst het geschil zich toe op de vraag of artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn in de weg staat aan de intrekking van de verblijfsvergunningen regulier voor bepaalde tijd van de moeder en de zoon. Behalve de al in artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn vermelde omstandigheden van de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in de lidstaat en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, heeft het Hof in de punten 52 tot en met 55 van het arrest [van het Hof van Justitie van 14 maart 2019, Y.Z., [ECLI:EU:C:2019:203](#)] verschillende specifieke omstandigheden vermeld die bij die beoordeling moeten worden betrokken. Volgens het Hof moet in aanmerking worden genomen de leeftijd waarop de zoon in Nederland is aangekomen en de eventuele omstandigheid dat hij hier is opgegroeid en opgeleid, alsmede het bestaan van familiebanden, economische, culturele en sociale banden van de moeder en de zoon met en in Nederland. Ook moeten dergelijke eventuele banden van de moeder en de zoon met en in hun land van herkomst in aanmerking worden genomen, wat moet worden nagegaan aan de hand van omstandigheden, zoals, onder meer, het hebben van familie in het land van herkomst, reis- of verblijfsperioden die in dat land zijn doorgebracht of de mate waarin de taal van dat land wordt beheerst. Verder moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat de moeder en de zoon in dit geval niet zelf verantwoordelijk zijn voor de door de vader gepleegde fraude en dat zij daarvan niet op de hoogte waren. [...]

12. Uit de punten 9 en 11 hiervoor volgt dat de staatssecretaris de omstandigheid dat de zoon niet zelf verantwoordelijk is voor de door de vader gepleegde fraude en dat hij daarvan niet op de hoogte was, slechts heeft betrokken door te overwegen dat fraude niet mag lonen en dat voor de intrekking van de verblijfsvergunningen van de zoon niet is vereist dat hij zelf wist van de fraude die aan de verkrijging van die verblijfsvergunningen ten grondslag heeft gelegen. Gelet op de overwegingen van het Hof heeft de staatssecretaris de omstandigheid dat de zoon niet zelf verantwoordelijk is voor de door de vader gepleegde fraude en dat hij daarvan niet op de hoogte was daarmee ten onrechte niet daadwerkelijk in de besluitvorming betrokken. De staatssecretaris had moeten beoordelen of intrekking van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd evenwichtig en redelijk is gelet op de omstandigheid dat de zoon gedurende langdurig verblijf banden met Nederland heeft opgebouwd terwijl hij niet wist dat dat verblijf op fraude was gebaseerd en hij zelf niet verantwoordelijk is voor die fraude. Daarbij is tevens van belang dat de zoon gedurende zijn periode van langdurig verblijf in Nederland is opgeleid, een universitaire studie volgt en sociale banden heeft opgebouwd en dat uit het arrest niet volgt dat aan die omstandigheden eerst doorslaggevend belang toekomt indien die omstandigheden als bijzonder kunnen worden aangemerkt. Gelet daarop, heeft de staatssecretaris geen evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen verricht en staat artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn in de weg aan de intrekking van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd van de zoon.

De grief, voor zover het de zoon betreft, slaagt.

13. Wat betreft de moeder, heeft de staatssecretaris evenmin in de besluitvorming betrokken dat zij niet zelf verantwoordelijk is voor de door de vader gepleegde fraude en dat zij daarvan niet op de hoogte was.

De grief, voor zover het de moeder betreft, slaagt alleen al daarom.

13.1. Ter zitting hebben de vreemdelingen desgevraagd slechts aangevoerd dat de moeder in het verleden heeft voldaan aan de vereisten voor het verkrijgen van een EU-verblijfsvergunning langdurig ingezetene, dat zij lange tijd in Nederland heeft verbleven en de Nederlandse taal spreekt. Daartegenover heeft de staatssecretaris in de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM betrokken dat de moeder vanaf haar geboorte totdat zij 38 jaar oud was in China heeft verbleven, Chinees leest, spreekt en schrijft en tijdens haar verblijf in Nederland minstens 1 keer per jaar naar China is gegaan. Daarbij heeft de staatssecretaris betrokken dat mag worden verondersteld dat de moeder bekend is met de cultuur, gebruiken en omgangsvormen in China. Gelet daarop, heeft de staatssecretaris zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat hij ten aanzien van de moeder een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen heeft verricht en staat artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet in de weg aan de intrekking van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd van de moeder.

[ECLI:NL:RVS:2019:2405](#)

JnB2019, 782

MK ABRS, 15-01-2019, 201808904/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 66a

Vb 2000 6.5a

VWEU 20

REGULIER. Zwaar inreisverbod. Afgeleid verblijfsrecht. De in het arrest Chavez-Vilchez bedoelde onderzoeksplicht ontstaat in de situatie dat de staatssecretaris een verblijfsrecht weigert aan een derdelander die ouder is van een kind dat Unieburger is en die de dagelijkse zorg voor dat kind heeft. Dat is in dit geval niet aan de orde.

18. [...] Uit de onder 16 weergegeven overwegingen van het Hof volgt dat de in het arrest Chavez-Vilchez [HvJEU, 10 mei 2017, C-133/15 [ECLI:EU:C:2017:354](#)] bedoelde onderzoeksplicht ontstaat in de situatie dat de staatssecretaris een verblijfsrecht weigert aan een derdelander die ouder is van een kind dat Unieburger is en die de dagelijkse zorg voor dat kind heeft. De staatssecretaris moet dan onderzoeken waar de andere ouder, onderdaan van een lidstaat, woont en of die ouder de dagelijkse daadwerkelijke last voor het kind kan en wil dragen. De staatssecretaris voert daarom terecht aan dat uit de verklaringen van de vreemdeling en de overgelegde stukken blijkt dat de moeders van de kinderen de dagelijkse zorg over de kinderen hebben. De in het arrest Chavez-Vilchez bedoelde situatie is dus niet aan de orde. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De overweging van de rechtbank dat zij geen aanleiding heeft gezien om zelf in de zaak te voorzien omdat de staatssecretaris volgens haar niet heeft voldaan aan voormelde onderzoeksplicht, houdt dus geen stand.

19. Verder heeft de rechtbank overwogen dat de staatssecretaris ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de in het kader van artikel 8 van het EVRM gemaakte belangenafweging in het nadeel van de vreemdeling uitvalt. [...]

21. De staatssecretaris voert terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij, ook al heeft de vreemdeling de kinderen erkend, bij de belangenafweging niet ten onrechte in het nadeel van de vreemdeling heeft betrokken dat hij een gevaar voor de openbare orde is, dat hij nooit rechtmatig verblijf heeft gehad in Nederland, dat hij niet met zijn kinderen samenwoont en dat hij niet heeft gestaafd dat hij opvoedings- en/of verzorgingstaken verricht met een meer dan marginaal karakter.

De staatssecretaris voert terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij, door in het verweerschrift in te gaan op de door de vreemdeling in beroep overgelegde documenten, voldoende heeft onderzocht wat de rol van de vreemdeling is bij de opvoeding van de kinderen. [...]

Ook wijst de staatssecretaris er terecht op dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdeling met de overige overgelegde stukken niet heeft gestaafd dat hij zorg- en/of opvoedingstaken met een meer dan marginaal karakter verricht. Hieruit blijkt namelijk wel enige betrokkenheid bij de kinderen maar niet of en welke zorg- en/of opvoedingstaken de vreemdeling verricht. Verder wijst de staatssecretaris er terecht op dat de vreemdeling weliswaar stukken heeft overgelegd waarmee hij heeft gestaafd dat hij incidenteel financiële bijdragen heeft verstrekt, maar hiermee niet heeft gestaafd dat hij voorziet in het levensonderhoud van de kinderen.

Ten slotte voert de staatssecretaris terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdeling objectieve noch subjectieve belemmeringen heeft aangevoerd om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen en dat de kinderen contact kunnen blijven houden via de sociale media en vakantiebezoek (vgl. de arresten van het EHRM van 20 december 2018, Cabucak tegen Duitsland, [ECLI:CE:ECHR:2018:1220JUD001870616](#), en van 16 april 2013, Udeh tegen Zwitserland, [ECLI:CE:ECHR:2013:0416JUD001202009](#), en de uitspraak van de Afdeling van 23 december 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2693.

De overweging van de rechtbank dat zij geen aanleiding heeft gezien om zelf in de zaak te voorzien omdat de staatssecretaris volgens haar de in het kader van artikel 8 van het EVRM gemaakte belangenafweging ondeugelijk heeft gemotiveerd, houdt dus geen stand.

[ECLI:NL:RVS:2019:2409](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 783

MK ABRS, 15-07-2019, 201902302/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

EU Handvest 4

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. Statushouders Griekenland. De staatssecretaris moet in dit geval, in het licht van met name punt 93 van het arrest Ibrahim, nader motiveren waarom de vreemdelingen bij terugkeer naar Griekenland niet, door hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun eigen wil en keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, die voldoet aan de in de punten 89 tot en met 91 van het arrest Ibrahim genoemde criteria. Omdat deze motivering ontbreekt, heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris ook in het licht van de psychische problemen van de dochter terecht van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaat.

1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris zijn standpunt dat de vreemdelingen geen reëel risico lopen dat zij bij terugkeer naar Griekenland terechtkomen in een situatie die in strijd is met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest, beter moet motiveren. [...]

Situatie in Griekenland voor terugkerende statushouders

5.1. In de uitspraak van 30 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1795](#), heeft de Afdeling overwogen dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk was. [...] De situatie was echter niet zo slecht dat sprake was van extreme armoede of ontberingen van eerste levensbehoeften en rechteloosheid waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig zouden staan. Volgens de Afdeling stelde de staatssecretaris zich terecht op het standpunt dat hij van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mocht uitgaan.

5.2. Uit de door partijen aangehaalde bronnen blijkt niet dat de situatie voor statushouders die vanuit Nederland terugkeren naar Griekenland, is verbeterd. [...] Voor maatregelen die de Griekse overheid zelf neemt om de integratie van statushouders te bevorderen, zoals het aangekondigde HELIOS 2-programma, komt slechts een beperkt aantal statushouders in aanmerking. Voor zover de staatssecretaris ter zitting heeft gesteld dat er geen aanleiding is om te denken dat terugkerende statushouders geen ondersteuning krijgen als zij zich melden, heeft hij dat niet gestaafd.

5.3. Uit de door partijen aangehaalde bronnen blijkt echter ook niet dat de situatie van statushouders in Griekenland wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de situatie die in de uitspraak van 30 mei 2018 aan de orde was. De Afdeling ziet in die bronnen daarom geen aanleiding om over die situatie in algemene zin anders te oordelen dan zij in haar uitspraak van 30 mei 2018 heeft gedaan.

Bijzonder kwetsbare statushouders

6. Uit de uitspraak van de Afdeling van 3 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:996](#), volgt dat de staatssecretaris bij het niet-ontvankelijk verklaren van een asielaanvraag geen beoordeling hoeft te maken als bedoeld in het arrest C.K. [[ECLI:EU:C:2017:127](#)], omdat een beroep op dat arrest niet kan leiden tot verlening van een asielvergunning [...]. De staatssecretaris hoeft in zo'n geval dus niet te beoordelen of het risico bestaat dat de overdracht of uitzetting van de betrokken vreemdeling aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen voor diens gezondheid zal hebben en welke voorzorgsmaatregelen nodig zijn om die gevolgen te voorkomen. [...]

6.1. Dat betekent echter niet dat de medische situatie van statushouders bij de niet-ontvankelijkverklaring van hun asielaanvraag niet relevant is, wanneer zij betogen dat zij bij terugkeer naar de lidstaat waar zij een asielvergunning hebben gekregen, terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

Uit de punten 86, 88 en 93 van het arrest Ibrahim [[ECLI:EU:C:2019:219](#)] volgt namelijk dat de bijzondere kwetsbaarheid van individuele statushouders ertoe kan leiden dat zij bij terugkeer naar de lidstaat waar zij een asielvergunning hebben gekregen, buiten hun eigen wil en keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie als bedoeld in de punten 89 tot en met 91 van dat arrest. De medische situatie van statushouders kan hen - en degenen die noodgedwongen met de zorg voor hen zijn belast - bijzonder kwetsbaar maken. Hun lichamelijke of psychische problemen kunnen een negatieve invloed hebben op de mate waarin zij zich zelfstandig staande kunnen houden in de maatschappij en hun rechten kunnen effectueren. Omgekeerd kan een toestand van verregaande materiële deprivatie als bedoeld in het arrest Ibrahim negatieve gevolgen hebben voor hun lichamelijke of geestelijke gezondheid (punt 90 van dat arrest).

6.2. De vreemdelingen in deze zaak betogen terecht dat zij bijzonder kwetsbaar zijn. [...]

6.3. Gezien de onder 6.1. en 6.2. beschreven omstandigheden zullen de vreemdelingen bij terugkeer in Griekenland volledig op zichzelf zijn aangewezen om huisvesting te vinden. Zij zullen moeite hebben een inkomen te verwerven en kunnen slechts moeizaam toegang tot medische en psychische zorg krijgen. De bijzondere kwetsbaarheid van de

dochter en de mate waarin zij van haar moeder afhankelijk is, zullen het voor hen beiden extra moeilijk maken om zich in Griekenland staande te houden en zelfstandig hun rechten te effectueren.

Daarom moet de staatssecretaris in dit geval, in het licht van met name punt 93 van het arrest Ibrahim, nader motiveren waarom de vreemdelingen bij terugkeer naar Griekenland niet, door hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun eigen wil en keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, die voldoet aan de in de punten 89 tot en met 91 van het arrest Ibrahim genoemde criteria. Omdat deze motivering in de besluiten van 6 februari 2019 ontbreekt, heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris ook in het licht van de psychische problemen van de dochter terecht van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaat.

[ECLI:NL:RVS:2019:2385](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 784

HvJEU, Conclusie A-G Pitruzzella, 11-07-2019, C-380/18

Nederland tegen E.P.

Verordening (EU) 2016/399 6 lid 1 e

SCHENGENGRENSCODE. Conclusie A-G Pitruzzella naar aanleiding van prejudiciële vragen van de Afdeling over het openbare orde begrip bij de beëindiging van rechtmatig verblijf.

Moeten de nationale autoriteiten bij het nemen van een besluit, waarbij zij vaststellen dat de voorwaarde voor toegang tot het grondgebied van de Unie, zoals vastgesteld in artikel 6, lid 1, onder e), van [de Schengengrenscodes] niet of niet meer wordt vervuld, de persoonlijke gedragingen van de betrokken onderdaan van een derde land beoordelen en tot de slotsom komen dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of mogen zij uitgaan van de enkele verdenking dat deze onderdaan een ernstig strafbaar feit heeft gepleegd? Dat is in wezen waar het in deze prejudiciële verwijzing om gaat. [...]

Conclusie

- 1) Artikel 6, lid 1, onder e), van verordening (EU) 2016/399 [Schengengrenscodes], gelezen in samenhang met artikel 20 van de Overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord [Schengen Uitvoeringsovereenkomst], moet aldus worden uitgelegd dat, teneinde het illegale karakter van het verblijf van een onderdaan van een derde land vast te stellen, de nationale autoriteiten, die over een ruime beoordelingsmarge beschikken, niet verplicht zijn hun besluit te baseren op de persoonlijke gedragingen van die onderdaan die een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moeten vormen.
- 2) Artikel 6, lid 1, onder e), van verordening (EU) 2016/399, gelezen in samenhang met artikel 20 van de Overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten

akkoord, moet aldus worden uitgelegd dat een bedreiging voor de openbare orde in beginsel kan voortvloeien uit het loutere bestaan van een ernstige verdenking dat de betrokken onderdaan van een derde land een strafbaar feit heeft gepleegd. Bij de uitoefening van hun ruime beoordelingsmarge dienen de nationale autoriteiten hun besluit evenwel op specifieke feiten te baseren en het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen.

[ECLI:EU:C:2019:609](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2019/609)

JnB2019, 785

HvJEU, Conclusie A-G Pitruzzella, 11-07-2019, gevoegde zaken C-381/18 en C-382/18

G.S. en V.G. tegen Nederland.

Richtlijn 2003/86/EG 6, 17

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Conclusie A-G Pitruzzella naar aanleiding van prejudiciële vragen van de Afdeling over het openbare orde begrip bij de intrekking of weigering van verlenging van een verblijfstitel van een gezinslid van een Unieburger.

- 1) Het Hof is krachtens artikel 267 VWEU bevoegd om artikel 6 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging uit te leggen in een situatie als die in het hoofdgeding, waar de verwijzende rechter zich moet uitspreken over de afwijzing van een verzoek om toegang en verblijf van een onderdaan van een derde land die een gezinslid is van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, omdat het nationale recht deze bepaling rechtstreeks en onvoorwaardelijk van toepassing heeft verklaard op dergelijke situaties.
- 2) Artikel 6, lid 2, van richtlijn 2003/86 juncto artikel 17 van deze richtlijn verzet zich niet tegen een nationale praktijk volgens welke de verblijfsvergunning van een tot een gevangenisstraf veroordeelde onderdaan van een derde land, welke vergunning is verleend met het oog op gezinshereniging met een andere, zich op het grondgebied van de Unie bevindende onderdaan van een derde land, kan worden ingetrokken of verlenging daarvan kan worden geweigerd om redenen van openbare orde, voor zover de beoordeling per geval door de nationale autoriteiten niet alleen is gebaseerd op de ernst van het gepleegde strafbare feit en de zwaarte van de aan betrokkene opgelegde straf – die moet worden gerelateerd aan de duur van het verblijf op het grondgebied van de betrokken lidstaat –, maar ook op een afweging van de in geding zijnde belangen. Daartoe moeten deze autoriteiten terdege rekening houden met alle relevante omstandigheden, waaronder met name de aard en de hechtheid van de gezinsband en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst van de derdelander wiens verblijfsvergunning zij overwegen in te trekken dan wel niet te verlengen. Het is aan de verwijzende rechter om na te gaan of de praktijk van de nationale autoriteiten aan deze eisen voldoet.
- 3) Artikel 6, lid 1, van richtlijn 2003/86 juncto artikel 17 van deze richtlijn verzet zich niet tegen een nationale praktijk volgens welke de afgifte van een verblijfsvergunning wordt geweigerd aan een bij herhaling strafrechtelijk veroordeelde onderdaan van een derde land die een gezinslid is van een andere, zich reeds op het grondgebied van een

lidstaat bevindende onderdaan van een derde land, bij wie hij zich met het oog op gezinshereniging wenst te voegen, voor zover de beoordeling per geval door de nationale autoriteiten niet alleen is gebaseerd op het strafrechtelijke verleden van de aanvrager, maar ook op een afweging van de in geding zijnde belangen. Daartoe moeten deze autoriteiten terdege rekening houden met alle aan hen bekende relevante omstandigheden, waaronder met name de aard en de hechtheid van de gezinsband en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Het is aan de verwijzende rechter om na te gaan of de praktijk van de nationale autoriteiten aan deze eisen voldoet.

[ECLI:EU:C:2019:608](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2019/608)

JnB2019, 786

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door Ierland, 27-06-2019, KS en MHK, C-322/19 en C-385/19

Verordening (EU) nr. 604/2013

Richtlijn 2013/33/EU 15

DUBLINVERORDENING. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Overdrachtsbesluit. Recht om te werken na een periode van negen maanden, tenzij verdragen bij of na het nemen van een overdrachtsbesluit aan de verzoeker te wijten zijn.

Prejudiciële vragen:

C-322/19:

- 1) Wanneer bij de uitlegging van een instrument van EU-recht dat in een bepaalde lidstaat van toepassing is, tegelijkertijd een in deze lidstaat niet-toepasselijk instrument wordt aangenomen, kan dan bij de uitlegging van het eerste instrument rekening worden gehouden met dit tweede instrument?
- 2) Is artikel 15 van de richtlijn opvangvoorzieningen (herschikking) 2013/33/EU van toepassing op personen ten aanzien van wie een overdrachtsbesluit krachtens verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: „Dublin III-verordening”) is vastgesteld?
- 3) Is een lidstaat bij de tenuitvoerlegging van artikel 15 van de richtlijn opvangvoorzieningen (herschikking) 2013/33/EU gerechtigd om een algemene maatregel vast te stellen die eventuele verdragen bij of na het nemen van een overdrachtsbesluit in feite toeschrijft aan verzoekers die in aanmerking komen voor overdracht krachtens de Dublin III-verordening?
- 4) Wanneer een verzoeker een lidstaat verlaat nadat hij of zij daar niet om internationale bescherming heeft verzocht en naar een andere lidstaat reist waar hij of zij een verzoek om internationale bescherming indient, en jegens hen een beslissing krachtens de Dublin III-verordening wordt vastgesteld, waardoor hij of zij wordt teruggezonden naar de eerste lidstaat, kan de daaruit voortvloeiende verdraging bij de behandeling van het verzoek om bescherming dan aan de verzoeker worden geweten in de zin van artikel 15 van de richtlijn opvangvoorzieningen (herschikking) 2013/33/EU?
- 5) Wanneer een verzoeker krachtens de Dublin III-verordening in aanmerking komt voor overdracht naar een andere lidstaat, maar deze overdracht wordt vertraagd als gevolg van een door de verzoeker ingestelde procedure voor rechterlijke toetsing, die tot gevolg heeft dat de overdracht wordt opgeschort overeenkomstig een schorsing op bevel van de

rechter, kan de daaruit voortvloeiende vertraging bij de behandeling van het verzoek om bescherming dan aan de verzoeker worden geweten in de zin van artikel 15 van de richtlijn opvangvoorzieningen 2013/33/EU, hetzij in het algemeen of, specifiek, wanneer in die procedures wordt vastgesteld dat de rechterlijke toetsing kennelijk of anderszins ongegrond is of misbruik van procedure vormt?

C-385/19:

1) Beoogt artikel 15 van de richtlijn opvangvoorzieningen (herschikking) onderscheid te maken tussen verschillende categorieën verzoekers?

2) Welk soort gedrag wordt beschouwd als aan de verzoeker te wijten vertraging in de zin van artikel 15, lid 1, van de richtlijn opvangvoorzieningen (herschikking)?

C-322/19 en C-385/19

JnB2019, 787

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 18-07-2019, NL19.10401

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Dublin Bulgarije. Interstatelijk vertrouwensbeginsel. De meervoudige kamer van de rechtbank oordeelt dat verweerder ten aanzien van Bulgarije ook in het geval van eiseres, die bekend staat als Gülenist, mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De door eisers naar voren gebrachte nieuwsberichten geven geen aanleiding om te verwachten dat Bulgarije eiseres, die over een geldige verblijfstitel in Bulgarije beschikt, zal uitzetten naar Turkije. Uit de door eiseres ingeroepen stukken volgt weliswaar dat Bulgarije in 2016 in twee gevallen Turken heeft uitgeleverd aan Turkije, maar de situatie van eiseres is niet vergelijkbaar met deze gevallen. Er is ook niet gebleken dat de samenwerking tussen Bulgaarse en Turkse autoriteiten die begin 2019 in de publiciteit is geweest tot gevolg heeft dat Bulgarije Gülenisten aan Turkije uitlevert. Eiseres loopt bij overdracht aan Bulgarije geen risico op (indirect) refoulement. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:7268](#)

JnB2019, 788

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 12-07-2019, NL19.13320

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Italië. Eisers verwijzing naar tussenuitspraak van de zittingsplaats Den Bosch van 28 juni 2019 [[ECLI:NL:RBDHA:2019:6493](#)] en de vragen die deze zittingsplaats wil stellen aan de UNHCR geven onvoldoende aanleiding om af te wijken van de jurisprudentie van de Afdeling en de uitspraak van de meervoudige kamer van zittingsplaats Arnhem van 4 juli 2019 [[ECLI:NL:RBDHA:2019:6736](#)]. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:7230](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 789

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 15-07-2019, NL19.14935

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 d, 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Eiser is een maatregel van bewaring op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) opgelegd nadat zijn vierde opvolgende asielaanvraag niet-ontvankelijk is verklaard op grond van artikel 30a, eerste lid, onder d, Vw. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiser zijn jongste opvolgende asielaanvraag louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit te vertragen en zich aldus een situatie zoals genoemd in artikel 3.1, tweede lid, onder e, juncto 7.3, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit voordoet. De rechtbank leidt uit het arrest Gnandi [[ECLI:EU:C:2018:465](#)] en de beschikking C.J. en S. [[ECLI:EU:C:2018:544](#)] niet af dat in zo'n geval gedurende de rechtsmiddelen termijn en de definitieve beslissing door de rechtbank in de asielzaak, bewaring ter voorkoming van onttrekking van de betreffende vreemdeling aan het met het oog op de mogelijkheid van zijn verwijdering noodzakelijke toezicht niet mogelijk is. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:7266](#)

[Naar inhoudsopgave](#)